

لازم نیست که مامور آژانس پول بگیرد و اطلاعات را بفروشد. بلکه محل هایی که آژانس اطلاعات را ذخیره می کند قابل دسترسی برای سرویس های جاسوسی است. در یک سخنرانی در آژانس من به یک نمونه اشاره کردم

حقوقدان آمریکایی می زند. این به آن معناست که فرض کنید اگر آژانس یا ایران به نتیجه برسد و بخواهند اسنادی را امضا کنند تا وقتی آن خانم رضایت ندهد آمانو می گوید چیزی امضا نشود.

مصادقی هم در این زمینه دارید؟

بله! در متن مذاکرات که مطالعه می کنم این نقش خیلی مهم است. خانم وندی شرمن هم در گروه ۵+۱ همین نقش را دارد. نقش آمریکا در این موضوع برای این نهادها تعیین کننده است. برای آژانس هم تعیین کننده است. به هر حال بخش زیادی از بودجه آژانس و این نوع نهادها را آمریکا می پردازد و با شل و سفت کردن مقدار آن به راحتی می تواند روی کارهای کارشناسی تاثیر بگذارد.

آقای دکتر! آیا آژانس قصد دارد که به تمام نتایج تحقیقات ایران ولو این که ممکن است استفاده نظامی داشته باشد دسترسی داشته باشد؟

ببینید! ما موضوع پنهانی از آژانس نداریم. ما با آن ها در حال همکاری کامل هستیم. پروتکل الحاقی را اجرا نمی کنیم چون مصوبه مجلس ندارد اما مشکلی با اجرای آن نداریم مشروط به این که پرونده ما رواال عادی داشته باشد. ما نباید در این باره تعهد جدیدی را بپذیریم آن هم قبل از این که حقوق مارعايت شود. اما آن ها می خواهند تعهدات جدید را دیکته کنند. مثلا می گویند پروتکل الحاقی و «CTBT» را بدون مصوبه مجلس اجرا کنید. در زمان ریاست جمهوری آقای خاتمی این پروتکل را اجرای کردیم آن هم به صورت داوطلبانه. یعنی دور بین های آژانس در تاسیسات «چاران» کرج نصب بود و اطلاعات به صورت آنلاین به وین ارسال می شد. بنابراین دولت ایران در زمان آقای خاتمی ثابت کرد که شفاف است و مشکلی با اجرای آن ندارد. خب این دولت که ۱۰ سال پیش این کار را کرده مشکلی داشت؟ مسئله این است که آن ها پسند نمی کنند به این که دولت ایران کارهایی را انجام دهد تا مجلس اعتماد کند و تصویب کند. اشکال کار آژانس که باعث می شد آن ها در مباحثه ها هم کم می آوردند این بود که ما می گفتیم در باره مسائل ادعایی هیچ مشکلی برای همکاری نداریم فقط اسناد را ارائه کنید و انتهای پرونده را هم ببندید. در این زمینه من به آقای آمانو گفتم که شما من را درباره مطالعات ادعایی و اسنادی که دارید قانع کنید و مثلا به من ثابت کنید که در پارچین فعالیت هسته ای انجام شده است، من هم نظامیان کشور را قانع می کنم که آن جارا به آژانس نشان دهند و اجازه بازرسی صادر شود. مگر ما قبلا همان نقطه از پارچین که آن ها روی آن حساس بودند را به آن ها نشان ندادیم؟ پس چطور دوباره این موضوع مطرح است؟ دلایلش این است که آن ها به این موضوعات پسند نمی کنند و می گویند که ما انتهای پرونده را نمی بندیم چرا که ممکن است مدرک دیگری پیدا شود!

برای سایر کشورها هم همین طور است؟

سابقه ندارد این شکل از ادعاها. من یک مثال برای شما می زنم. کره جنوبی در بحث غنی سازی تخلف داشت اما این موضوع بلافاصله حل شد. یعنی دولت کره جنوبی اعلام کرد که عده ای دانشمند خودسر بدون اجازه دولت آن کار را کرده

اندو موضوع هم ظرف یکی دوماه تمام شد! سوال ما این است که مگر می شود در این کشور دانشمندان در دانشگاه با مواد پرتوزا کاری را انجام دهند بدون این که نظام ایمنی آن جاد در جریان باشد؟! حالا فرض کنیم که ما هم درباره مواردی از گزارش های آژانس راجع به ایران همین حرف را بزنیم و بگوییم که عده ای آدم های خودسر بودند و با دولت هماهنگ نبودند، آیا قبول می کنند؟ اتفاقا همین اتفاق افتاده است. ۲ نفر از اساتید در یک تز فوق لیسانس در راکتور تهران «پولونیوم (Po) ۲۱۰» ساخته اند. توجه کنید که این با «پلوتونیوم» تفاوت دارد و نباید با آن اشتباه گرفت. از تز این اساتید هم کسی خبر نداشته است. حتی درباره این که آیا واقعا آن را ساخته اند اطمینان نداریم و ممکن است آن را ساخته باشند. اما بد نیست بدانید که ما حدود ۴ سال بر سر همین موضوع با آژانس بحث داشتیم. آن ها می گفتند که ایران این کار را انجام داده اطلاع نداده است. ما هم می گفتیم که این یک تز فوق لیسانس بوده و حتی اگر ساخته شده باشد در حد میکرو گرم هم ساخته نشده است اما ۴ سال در مدالیته قبلی زمان برد که این موضوع پیگیری شود. وقتی این تناقض ها را به مدیر کل آژانس می گویم اعلام می کند که در دوران مدیریت او نبوده است!! در حالی که او باید پاسخ گوی اقدامات آژانس باشد. یا مثلا درباره مواد پرتوزایی که ۳۰-۴۰ سال پیش در آمریکا مفقود شده است آژانس باید بررسی کند و گزارش دهد.

تعهداتی که در توافق ژنو دادیم بیشتر از امتیاز های دریافتی است

چرا این کار را نمی کنند؟ ما این را راسما از آژانس خواسته ایم. این مواد گم شده در آمریکا حتی می تواند به عنوان بمب کثیف استفاده شود و برای جامعه بشری تهدید باشد اما کسی پاسخ نمی دهد. واضح است که آژانس در مقابل کشور هایی که متحد غرب است رویه دیگری دارد. مثلا درباره همین راکتور های فوکوشیما. حادثه فوکوشیما یک حادثه غم انگیز بود که به کشته شدن عده زیادی انجامید. کره زمین آلوده شد. محیط زیست جامعه بشری آلوده شده است. چه کسی باید دلسوزی کند؟ این آلودگی های مواد پرتوزا حتی تا نزدیکی ایران هم رسید، هر چند مقدار آن کم بود اما این جامعه جهانی که خودشان ساخته اند چطور از کنار این موضوع گذشت؟! در حالی که اگر یک زلزله مختصر رخ دهد کشور های اطراف خلیج فارس در باره ایمنی راکتور بوشهر از ایران توضیح می خواهند!! کار به جایی رسیده که این کشور ها درباره مسائلی با چنین سطح بالایی از فناوری با ایران شوخی می کنند؟! ما درباره این راکتوری که کار می کند و مشکلی ندارد باید پاسخ بدهیم اما آن ها از فاجعه فوکوشیما به راحتی می گذرند. پس ببینید که مسائل کاملا سیاسی است.

درباره بازرس های آژانس آیا مواردی بوده است که در نتیجه اطلاعاتی که به بازرس ها ارائه شده مواردی لو رفته باشد؟

